

ΑΙΓΑΙΟΝ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

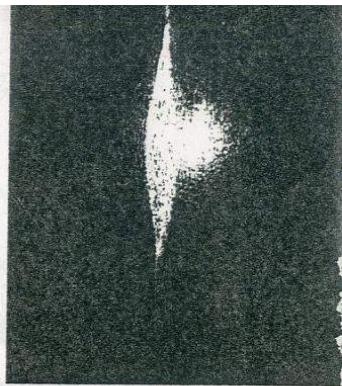
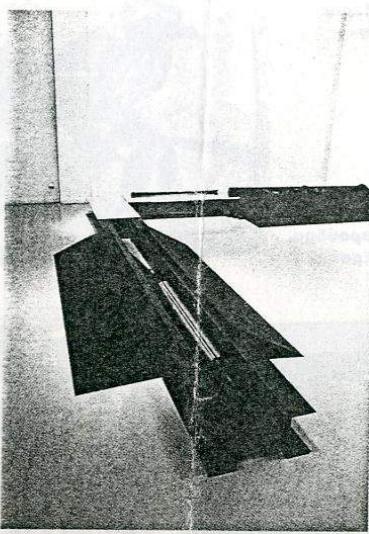
Της Ντόρας Ηλιοπούλου - Ρογκάν

▲ Α. Ρίζος, «Πολιτιστικό Κέντρο Παπάγου»

► Γ. Μπουτέας, «Ιλεάνα Τούντα»

▼ Χ. Καράς, «Άγκαθι»

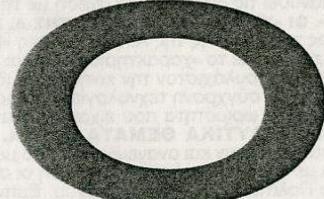
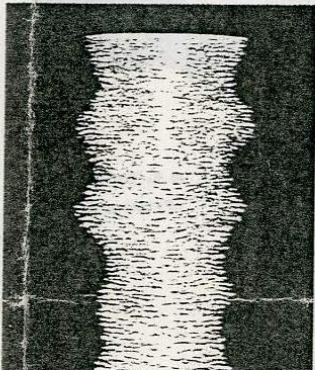
▲ Αννίτα Ξάνθου, «Μέδουσα + 1»

◀ Φαιδών Πατρικαλάκης «Espace Kremvidihs»

▼ Β. Μαυρακάκη, «Μέδουσα»

▼ Γ. Παρασκευάδης

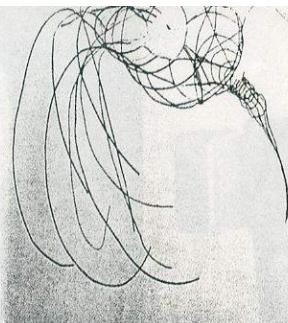
Ι ΔΙΑΣΤΡΩΜΑΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ Γ. ΜΠΟΥΤΕΑ.

Εντυπωσιακή σε ό,τι αφορά όχι μόνο το αποτέλεσμα – το «τετελεσμένο» πη δημιουργίας – αλλά και την εξελικτικότητα του όλου σκεπτικού που προηγήθηκε ήταν η πρόσφατη παρουσίαση του έργου του Γ. Μπουτέα στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα.

Η έκθεση αυτή που θα μπορούσε ανέτα να φέρει τον γενικό τίτλο «Διαστρωματώσεις» (τίτλο που έχουν τα επιμέρους έργα: κατασκευές και περιβάλλοντα) εντυπωσίασε τον επισκέπτη με την από πλαστής πλευράς υπέρτατα αξιοπόίηση του χώρου τόσο σε ό,τι αφορά την πρώτη ώρη όσο και στην ατμόσφαιρα που υπεβλήθη ολόγυρα. Τα απολιθώματα, τα κεραμεικά θραυσμάτα, οι πέτρες, οι καθρέφτες που ενορχητώνονται με τους ρυθμούς μιας συνεχούς έκπληξης για να προβληθούν πολύ πέραν της συγκεκριμένης ταυτότητος τους, πλάθοντας σχεδόν στην κυριολεξία μιαν ολόληπτη ατμόσφαιρα, υπακούουν με έναν αιφετικά ευελικτό τρόπο στη δημιουργική φαντασία του καλλιτέχνη. Πέρα από το «πλάσιμο» των γλυπτών - κατασκευών έχουμε να κάνουμε με μια κατ' εξοχήν πλαστική αντιμετώπιση του χώρου αυτού καθεαυτού και της ατμόσφαιρας που ορίζεται από αυτόν. Πρόκειται για μια δυσλειά που καταιώνει για μιαν ακόμη φορά τον καλλιτέχνη στον διεθνή χώρο. ΟΙ ΔΙΑΦΑΝΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ ΤΗΣ Λ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. Μημειακή σε σύγκριση με το παρελθόν, η πρόσφατη δουλειά σε διαφανή πλαστικά PVC της Λιδάς Παπακωνσταντίνου (Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ι. Τούντα), έχει εκτελεσθεί με επικεντρωτή τη διαφάνεια και το φως. Με αφετηρία το βιβλίο της δημιουργού «Το βιβλίο του ουρανού και της θάλασσας» και την τελεστήτη των φτερών των τζιζικιών η καλλιτεχνίδα έχει υλοποιήσει σε πολλά επιπέδα (δύο τελλάρα από πλαστικό με ενδιάμεσο αναμετάξι τους κενό, φέρων τοίχος) έργα – αφροτημένα – που προσφέρονται σε πολλών ειδών αναγνώσεις από τον επισκέπτη. Μαέστρος εδώ το φως με κατ' εξοχήν συνεργάτη τη διαφάνεια συντελεί στην υποβολή μιας ιδιάζουσας ατμόσφαιρας με πολλές, κάθε φορά, αποχρώσεις. ΟΙ ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Χ. ΚΑΡΑ. Τα σχήματα 50x50 των εικαστικών περιπλανήσεων του Χ. Καρά που είδαμε στο «Άγκαθι» καταργούνται ως προς τα όριά τους από τον δυναμισμό και την εγγενή μεταφυσικότητα του δεδομένου έργου. Οι «όποιες», μόρφες και τα αντικείμενα που αποκρυπτογραφούνται εδώ ακτινοβολούν εξω από τα όρια του συγκεκριμένου έργου –

ολόγυρα στον χώρο – για να εγκαταστήσουν μια κατ' εξοχήν έντονη σε υποβολή ατμόσφαιρα. Ατμόσφαιρα που θα μπορούσε να υπονοήσει μιαν «άγνωστη» αλλά υπαρκτή θρησκεία. Το απόλυτα προσωπικό πιστεύω του σημαντικού αυτού Έλληνα καλλιτέχνη έχει φθάσει εδώ σε μια δίχως προηγούμενο ωριμότητα, που καταργεί αυτοδίκαια τα όρια του χώρου και του χρόνου. Οι «μορφές-πλάσματα» και τα «αντικείμενα - παρουσίες» ζουν και «αναπνέουν» με έναν κατάδικο τους ρυθμό. Ρυθμό που ενορχητώνει μύρια σύρα στα οράματα: Εναύσματα για την τόσο απαραίτητη πνευματική και ψυχική μας εγρήγορση και ισορροπία. **ΤΟ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΟ ΦΩΣ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ ΤΟΥ Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΔΗ.**

Στη ζωγραφική και στις κατασκευές που παρουσιάσεις ο Γ. Παρασκευάδης με τον τίτλο «Η Θάλασσα - Το σώμα της» ξεπέρασε κάθε προγράμμα εδώπου του. Με αφορμή τους αντικαταπρισμούς του φωτός στη θάλασσα και τα παιχνιδίσματα του νερού μέσ' από τις ηλιαχτίδες, ο καλλιτέχνης έχει δημιουργήσει με διάφορα «μέσα» και υλικά (λάδι, λαμαρίνες, κολάς, σίδερο, σμάλτο κ.ά.) «ποιημάτα», στην κυριολεξία. Κι από εναέριας ύψους στο φως και στη θάλασσα στέκει το κάθε του έργο. Ύμνος μέσ' από τον οποίο υφαίνεται για να προβάλει ακέραια ολόκληρη η ατμοσφαιρά του Αιγαίου. Ατμοσφαιρά που τροφοδοτεί μια συνεχώς εναλλασσόμενη σε υφή διαφάνεια. Μύριες δύσες εναλλαγές έχει αιχμαλωτίσει στη γένεσή τους εδώ, σ. Παρασκευάδης: για να μας τις αναμεταδώσει στο ακέραιο καθώς και στον υπέρτατο βαθμό της υποβολής τους. **ΟΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΑΡΧΕΤΥΠΑ ΤΗΣ Α. ΟΥΑΙΝΟΤΤΙ.** Η πρόσφατη δουλειά της εγκατεστημένης στις ΗΠΑ Α. Ουδινόττι (Νέες Μορφές) με τον τίτλο «Εικόνα σκιάς, Η Αναγέννηση» απέδειξε για μιαν ακόμη φορά τη συνεπή δημιουργική εξέλιξη του θεμελιακού ερεθίσματος της καλλιτέχνηδος. Ερέθισμα - αρχετύποι που εδώ και πολύ καρό έχει επιβάλλει την προσωπικότητα της Ουδινόττη διεθνώς. Η «μορφή», αφετηρία και κατακλείδα στην πορεία της δημιουργού, προβάλλει προκιμένη με μιαν ειδαιρετική μεταφυσικότητα. Μορφή επιάλληλη, παράλληλη, μορφή πλευρικά δοσμενή που αναπάντεχα γίνεται μεταποκή για να κατοικήσει τον χώρο ολόγυρα πή, ορίζοντάς τον μέχρι τα μύχια. Κι αυτό, παρά το πλασματικό παραστήμα της Τουναντίνη, αυτό ακριβώς το παραστήμα είναι εκείνο που χάρη στη μεγάλη δύναμη υποβολής που διαθέτει ενεργοποιεί μέσα μας τις εντυπώσεις και τα βίωματα που προεκτείνουν στο άπειρο το αρχικό, συγκεκριμένο ερέθισμα, μηνύοντάς μας κοσμογονικές σε υφή επιπταγές. **Η ΜΑΓΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ Φ. ΠΑΤΡΙΚΑΛΑΚΗ.** Πρόσω ολοσχέτως απέδειξε ότι πορεύεται ο Φ. Πατρικαλάκης – στο ESPACE Kremvidihs – μέσα από τα ζωγραφικά του έργα, τις κατασκευές και ειδικότερα τις δημιουργίες που ανήκουν στον χώρο της εφημορματικής τέχνης. Ζωγραφικές συνθέσεις με κύριο πρόσταγμα το χρώμα και ειδικότερα εκείνο το τόσο χαρισματικό στον

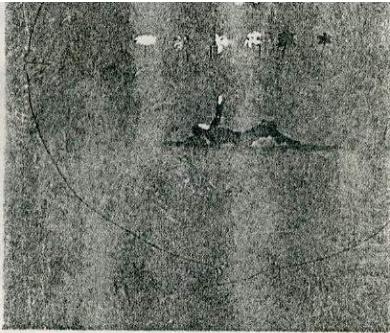

▲ Κ. Διακούμη,
«Αστρολαβός»

► Ε. Μελά, «Μαρία
Παπαδοπούλου»

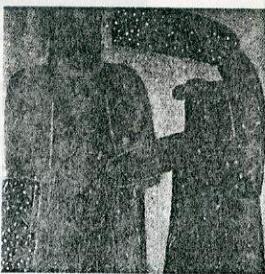

▼ Μιχάλης Γκαρούδης,
«Γκαλερί της Έρσης»

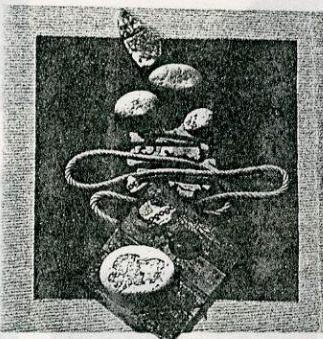

◀ Α. Παπακωνσταντίνου,
«Ιλέαννα Τούντα»

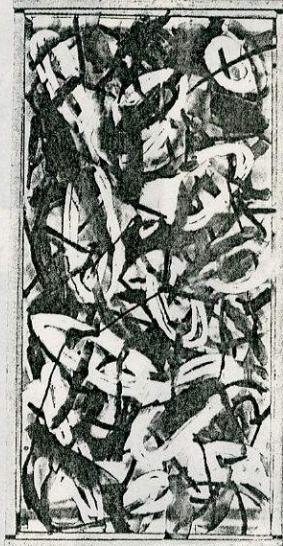
▼ Μιχάλης Γκαρούδης,
«Γκαλερί της Έρσης»

▲ Φαίδων Πατρικαλάκης,
«Espace Kremvizi»

◀ Σ. Τούντα,
«Γκαλερί 3»

καλλιτέχνη μπλε. Μπλε που αποκαλύπτεται «πιλάστης» μορφών σε ίση μοίρα με το κόκκινο όπου αυτό υπάρχει. Ζωγραφισμένες πέτρες, νεκρές φύσεις/κατασκευές, ζωγραφιστά σπιρτοκούτα και ταμπακιέρες, εκτιλητικά κοσμήματα-μικρού λιπαρά αποτελούν, κάθε φορά, μιαν εγγύηση και συνάμα επαληθεύουν το τόσο δημητουργικό ταλέντο του καλλιτέχνη. ΟΙ ΥΠΑΙΝΙΚΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ ΤΗΣ Κ. ΔΙΑΚΟΜΗ. «Αερικές», ανάλαφρες και συνάμα «στιβαρές» μεσ' από το γερό ταλέντο που αποκαλύπτουν, οι κατασκευασμένες από χονδρό σύμρα και ριζόχαρτο κατασκευές τη Κ. Διακούμη στον «Αστρολαύρο» προκάλεσαν το μεγάλο ενδιαφέρον τόσο του κοινού όσο και των ειδικών. Στα όρια του αναγνωρισμού και του αφριτημένου, οι κατασκευές αυτές προβάλλουν σαν ιδιόμορφα όντα άλλου πλανήτη, συνάμα όμως δείχνουν αρκετά οικείες, χαρακτηρισμένες από ένα βαθύ συναισθήμα τρισδιάστατης θα λέγαμε ποιήσης. Ο ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΟΣ ΣΟΥΡΡΕΛΙΖΜΟΣ ΤΟΥ Μ. ΓΚΑΡΟΥΔΗ. Ανανεωμένος, όπως πάντα «εκ των ένδον», ο Μιχάλης Γκαρούδης εντυπωσίασε και πάλι με την όντως μεγάλη σκηνοθετική ικανότητα που επιδεικνύει σε ό,τι αφορά τη δομή και το όλο παράπομπα της σύνθεσης του. Ικανότητα που συνυπάρχει κατ' εξήχην αρμονικά με τη μεγάλη και πρωτότυπη φαντασία του. Μία φαντασία που, υπερασπίζοντας τα όρια του σουρρεαλισμού, εμπεδώνεται σε μια πολυτρισματική ειδωμένη ελληνική αιμόσφαιρα. Τα μέλη της αρχαίας ελληνικής αρχιτεκτονικής, τα βότσαλα και οι αχιβδείς, το φλιτζάνι με τον ελληνικό καφέ, τα ζάρια και τόσα άλλα ακόμη εικονογραφικά στοιχεία που επεμβαίνουν με την ιδιότητα του κολλάζ, ενορχηστρώνονται με έναν ιδιόμορφο, μουσικό σε υφή και σε τάση ρυθμού που χαράζει στον ψυχισμό μας τις συνθέσεις του τόσο εξίσου αυτού δημιουργού. ΟΙ ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ Β. ΜΑΥΡΑΚΑΚΗ. Ανανεωμένη ριζική η πρόσφατη δουλειά της Β. Μαυρακάκη στην «Μέδουσα», με τον τίτλο «Συγκατοικούντες χρόνοι», απήχε μια δυναμική προσωπικότητα σε ένα ευρυματικό μεταίχμιο ανάμεσα στο όραμα και σε θραύσματα της πραγματικότητας. Στο νόητο και στο αισθητό, στην αφαιρετή και στην παράσταση. Τα όσα απεικονίζονται εδώ δείχνουν «ανά πάσα στιγμή» έτοιμα να μεταστραφούν, να κινηθούν διαφορετικά, να απορροφηθούν από τον ίδιο τον πίνακα η αντίθετα να προβληθούν δυναμικά όλογυρα στον χώρο ανταποκρινόμενα σε ένα διάλογο διαρκείας ανάμεσα στο ορατό και στο αόρατο, στην ύλη και την αντι-ύλη. «Οι συγκατοικούντες χρόνοι» εκφράζουν ολότελα την ιδιωματική διαλεκτική της Μαυρακάκη. ΤΑ ΜΑΓΕΥΤΙΚΑ ΤΟΠΙΑ ΤΟΥ ΣΠ. ΚΟΥΡΣΑΡΗ. Οντώς μαγευτικά ήταν τα τοπια-ψυχογραφήματα του Σπ. Κουρσάρη που είδαμε στην «Ιρίδα». Κατ' εξοχήν γνωστής πλάστης του χρωματού, ο καλλιτέχνης κατορθώνει κάθε φορά να ενορχηστρώνει στη σύνθεση μιαν ιδιόμορφη, πρωτόγνωρη ειδυλλιακή και συνάμα γνώριμη αιμόσφαιρα που καταργεί τα συμβατικά όρια ανάμεσα στην

πραγματικότητα και στο «όνειρο-όραμα», αφήνοντας τον καθέναν από εμάς να φαντασθεί και να διανύσει τις δικές του σε σχέση με τη σύνθετη διαδρομές και «αναγγώσεις». ΟΙ «ΥΓΡΕΣ» ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ ΤΗΣ Α. ΞΑΝΘΟΥ. «Μία τρυπα στο νερό»: τίτλος της έκθεσης της Α. Ξάνθου στη «Μέδουσα + 1» θα μπορούσε να συμπληρωθεί με το «χαρακτηριστικό»: και στο φως. Πλασμένα με επίκεντρο το νερό ή τουλάχιστον την κίνησή του (δίνες, ροές) που επιβάλλεται ακόμη και στη σύγχρονη τεχνολογία, τα τωρινά έργα της Ξάνθου έχουν κατακτήσει την ωριμότητα που είχαμε προαναγγείλει στην προηγουμένη εκθεση της. ΝΑΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΟΥ Α. ΡΙΖΟΥ. Την τέχνη του ψηφιδωτού ανασκευάζουν και ανανεώνουν τόσο με την ταυτότητα των θεμάτων όσο και με την εικαστική τους απόδοση οι συνθέσεις του Α. Ρίζου που είδαμε στο Πολιτιστικό Κέντρο Πατάγου. Εμπνευσμένα από τον κόσμο της θάλασσας και τον ναυτικό χώρο, τα ψηφιδωτά αυτά χαρακτηρίζονται από μιαν άψογη τεχνική, κυρίως ομώς από μιαν εύστοχη άδος και ιδιόμορφη οπτική γνωσία μέση από την οποία ο δημιουργός βλέπει κάθε φορά το θέμα του. Οι μωλοί, οι γάντζοι, οι ναυτικοί κόμβοι, οι φάροι των νησών του Αιγαίου, οι βάρκες, ακόμη και το θωρηκτό Αβέρωφ – αφορμή για μιαν εξαιτίας του ρυθμού που τη χαρακτηρίζει, σχεδόν αφηγημένη σύνθεση –, μας πείθουν για το ταλέντο του καλλιτέχνη και ιδίως για την ευαισθησία του στο χρώμα. Ο ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ Χ. ΚΑΛΦΑ. Αριστος εικονογράφος θα μπορούσε να χαρακτηρίσει ο Χ. Καλφάς, μέση από τις συνθέσεις που έδειξε στην Αίθουσα Τεχνής Αθηνών. Άνετα θα προσθέταμε και «μυθωπλάστης» χάρη στην ικανότητα του να ενορχηστρώνει τα επιμέρους εικονογραφικά στοιχεία. Στοιχεία που όχι διχώρια κάποια μονοτονία είναι πάντοτε κυκλωτέρως διαταγμένα. ΟΙ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ Σ. ΤΟΥΝΤΑ. Η εξαιρετική έμπνευση που έχει υπαγορεύσει τα γλυπτά σε σίδερο της Σ. Τούντα (Γκαλερί 3) καθώς συμβαδίζει με την άψογη τεχνική και τη βάσια γνώση του υλικού, καταλήγει κάθε φορά σε ένα σημαντικό πλαστικό αποτέλεσμα. Με έναυσμα τους καρπούς, θα φύλλα και με τον κόσμο των φυτών γενικότερα, η Τούντα κατορθώνει κάθε φορά να μετουσιώνει τα αρχικό ερεθίσμα σε χαρισματικό ύλυπτο με μια πολύ έντονη παρουσία στον χώρο της κατασκευής. Η ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΗ ΦΥΣΗ ΣΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ Ε. ΜΕΛΑ. Πρωτότυπη όσο και εμπνευσμένη η δουλειά της Ε. Μελά που είδαμε στην γκαλερί «Μαρία Παπαδοπούλου», χαρακτηρίζεται από μιαν άψογη τεχνική τόσο σε ό,τι αφορά το λάδι όσο και το φρέσκο. Οντώς η νέα καλλιτέχνιδα μας προσκαλεί να ριξούμε κάθε φορά κι από μια καινούργια ματιά στο γνώριμο βασιλείο της φύσης με μια χαρακτηριστική εμμονή στα δέντρα, τα κάθε λογητά φυτά και τα πουλιά. Ματιά που είναι αντιδραστική σε κάθε μονοτονία ή πλήξη.

L